

Andrej Ivanuša

OBLAČNI MOŽ

Objavljeno: fanzin Jašubeg en Jered – novice iz Drugotnosti (leto 8, številka 36, september 2015)

Zasliševalec se je srepo zazrl v zaslišanca. Videti je bilo, da mu ni nič jasno. Odpiral in zapiral je usta kakor riba na suhem. V roki je vrtil kemični svinčnik in vsakih nekaj obratov kliknil z njim. Ko se je klikanje ustavilo, je skočil s stola in zakričal:

»Mater vam vidim! A vam ni jasno, da ste s tem ogrozili letalo in potnike v njem. Zaradi vaših neumnih halucinacij ste skoraj povzročili letalsko nesrečo. Kaj vam ni zadosti, da neumni kopiloti delajo samomor z zaletavanjem v Alpe. Vi, pa s svojimi sanjami ...«

Zaslišanec je počakal, da je policist zastal in plaho rekel:

»Res sem ga videl. To niso bile halucinacije ...«

Mož je zastal in tiho rekel:

»Da niste nič več pisnili! Počakajte tukaj na zapisnik!« Nato se je zasukal na petah in odvihral skozi vrata, ki jih je trdo zaloputnil za seboj. Stopil je skozi naslednja vrata v sosednji prostor, kjer sta bila še dva policista, ki sta opazovala zaslišanje skozi enostransko steklo.

»Frenk, ne bi si smel privoščiti takšnega izpada,« je dejal suhec, ki je stal ob oknu.

»Hudiča! Saj vem! Ampak tale bedak je ogrozil vse po vrsti. Zamisli si, kaj bodo napisali novinarji, ko jim bo pripovedoval štorijo. Ti bodo vse pograbili za suho zlato. Ker jih sploh ne zanima, da imajo opravka z norcem,« je dejal Franci, ki so ga kolegi klicali Frenk.

»Mogoče pa ni norec!« je rekel suhec.

»Kaj praviš, Tine?« je Frenk pogoltnil slino. »A mu ti verjameš!? Se je tebi tudi pripeljalo?«

Tine je zakašljal in se obrnil k mlademu kolegu, ki je stal v kotu sobe:

»Žane, daj, pokaži mu fotografijo, ki jo je posnel tisti Italijan, Rosseta, ali kako se že piše!« Žan je mapo, ki je ležala na mizi, zasukal proti Frenku in jo odprl. Frenk je znova zazijal kot riba na suhem.

»Kaj je zdaj to?« je znova zarohnel. »A se vidva delata norca iz mene? Vama ni jasno, kaj je na sliki. Čisto navadna oblačna formacija, ki ima povsem slučajno obliko človeške postave!«

»Tole so videli skoraj vsi potniki. Oni, tvoj ...« in pokazal je s kazalcem skozi okno, »No, Andrej Ivanuša, je bil samo prvi, ki ga je opazil.«

»Pa kaj se gresta? Ali ni dovolj, da imamo tule na Brniku Lufthansino letalo, ki je skoraj odšlo v maloro zaradi prividov? Zdaj pa sanjata še o tem ... eee ... oblačnem možu!«

Žan je potrkal po mizi. Moža sta se obrnila k njemu. Plaho je rekel:

»Saj je še več fotografij. Pa tudi Rosseta je potrdil, da je, tale, no, oblačni mož, pomahal potnikom v letalu.«

»Pomahal?!« je zabodeno ponovil Frenk. Bal se je, da je vse skupaj narobe razumel.

»Pokaži!« je suho rekel Žanu. Ta je obrnil list v mapi in pokazal naslednjo fotografijo.

»Madonca! A sta zdaj resna?« je zaklel Frenk. »Pa kaj vama je? Spet ista oblačna formacija, ki je pač videti kot človeška postava.«

»Ja, problem je v tem, da vsi potniki trdijo isto. Ko jih je ta, tvoj Andrej, s klicanjem opozoril nanj, so vsi skočili na levo stran letala. Vsi pričajo, da jim je oblaček pomahal in potekel stekel naprej.« je suho pojasnil Tine.

Frenk je počasi pogladil svojo plešasto glavo in pričel nejeverno odkimavati.

Tine je pokimal in nadaljeval:

»Njihove zgodbe se pokrivajo s tole. Andrej trdi, da ga je zagledal že v daljavi, ko je preskakoval čez oblake in se kar hitro bližal letalu. Ko je zagledal letalo, je pričel teči ob njem in mahal.«

»Potem pa so vsi skočili na eno stran letala in ga spravili iz ravnotežja,« je dodal Žan.

»Saj vem!« se je zadr Frenk. »Ampak to mi nič ne pomaga. Ali naj na tiskovni konferenci začnem razlagati o oblačnem tekaču na dolge proge čez oblake? Pa saj bodo mislili, da se mi je popolnoma zmešalo.«

»To niti ni največji problem,« je rekel Tine. »Problem bo, ko bodo vsi začeli razlagati novinarjem, kaj je bilo. A si moreš misliti vse te senzacionalne napise v domačih in tujih časopisih?«

Frank je skril obraz v dlani in se podrgnil po licu. Premor je izkoristil Žan in obrnil naslednji list v mapi. Rekel je:

»No tole je pa še zadnja slika, ko oblačni mož teče naprej.«

Tine se je zahahljal:

»Tako hiti, da se kar oblači za njim!«

V tistem trenutku so se odprla vrata. Skoznje sta stopila dva moža in vsi trije policisti so skoraj enoglasno pozdravili:

»D... dan, šefe!«

»Dan,« je pokimal šef Damir. »Tole je je Peter iz posebnega oddelka za ... kaj že?« Obrnil se je k gostu. Ta je suho rekel:

»Saj ni pomembno. Te slike bom zaplenil ... in fantje, razrešeni ste svojih dolžnosti.« Vse je strogo pogledal, da so morali prikimati. Peter je nadaljeval:

»Evo, bodite tako dobri pa mi skličite vse potnike v vašo sejno sobo, da se malo pomenim z njimi. Tega sranja pač ne bodo razlagali prekletim novinarjem. Navaden termični komulunimbus pač ne more biti vzrok za incident na letalu. Tale tukaj,« pokazal je s prstom skozi okno, »pa bo grešni kozel za vse skupaj. In ... o tem ne veste ničesar, incidenta z letalom ni bilo, današnji dan ne obstaja! Je to jasno?«

»Jasno!« so pritrdili vsi s šefom na čelu.

»Prav,« je rekel Peter in odvihral z mapo skozi vrata.

P.S. Jasno, zgodba se nikoli ni zgodila.